

عنوان مقاله:

اثربخشی شناخت درمانگری گروهی با و بدون استفاده از حکایت های مثنوی در بهبود سلامت روان زنان متعارض

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات اسلام و روانشناسی، دوره 8، شماره 14 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

فرزانه علی نژاد - کارشناس ارشد روان شناسی بالینی دانشگاه علم و فرهنگ

مسعود جان بزرگی - دانشیار گروه روان شناسی پژوهشگاه حوزه و دانشگاه

علی اکبر سلیمانی - استادیار گروه روان شناسی بالینی دانشگاه علم و فرهنگ

مژگان آگاه هریس - استادیار گروه روان شناسی دانشگاه پیام نور گرمسار

خلاصه مقاله:

این پژوهش با هدف مقایسه اثربخشی شناخت درمانگری گروهی با و بدون استفاده از حکایت های مثنوی در سلامت روان زنان دارای تعارض زناشویی انجام گرفت. بدین منظور با استفاده از روش نمونه گیری در دسترس از میان زنان داوطلب، 25 نفر براساس معیارهای ورود - خروج، انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه شناخت درمانگری با و بدون استفاده از حکایت های مثنوی جایگزین شدند. آزمودنی های دو گروه، قبل و بعد از ارایه مداخله، به گویه های پرسشنامه های تعارض زناشویی و سلامت عمومی (28GHQ-) پاسخ دادند. تحلیل داده ها با استفاده از آزمون تحلیل واریانس با اندازه گیری مکرر نشان داد که هر دو مداخله در کاهش تعارض و بهبود سلامت زنان موثر هستند ($P < 0.05$). نتایج آزمون تحلیل کوواریانس نیز حاکی از آن است که بهبود نمرات گروه شناخت درمانگری با استفاده از حکایت های مثنوی به طور معناداری بهتر از گروه شناخت درمانگری بدون استفاده از حکایت های مثنوی است ($P < 0.05$)؛ بنابراین، می توان نتیجه گرفت که استفاده از حکایت های مثنوی باعث بهبود اثربخشی شناخت درمانگری در افزایش سلامت روان شناختی زنان دارای تعارض زناشویی می شود.

کلمات کلیدی:

شناخت درمانگری، گروه درمانگری، سلامت روان، حکایت های مثنوی، تعارض زناشویی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/853141>

